

עדותו של

ב.מ.

1. ב.מ. נעצר בתאריך 2.4.2002. בשעה 7:45 בבוקר, באו אל הבניין שלו, דחסו כארבעים נפשות בדירה אחת, ולקחו את תעודת הזהות שלהם. לאחר מכן, באו והחזירו את תעודות הזהות, למעט ב.מ.. הם לא החזירו לו את תעודת הזהות שלו, אלא הם לקחו אותו. קשרו את ידיו מאחור באופן חזק, כיסו את עיניו בפיסת בד והוציאו אותו החוצה.
2. בחוץ הם הכריחו אותו לכרוע על הברכיים שלו. הוא נשאר במצב זה 30:1-2 שעות.
3. אחר כך לקחו אותו לנגמ"ש, כשעיניו מכוסות. הנגמ"ש נסע ועבר בין הטנקים השונים. לבסוף הם העבירו אותו לגי"פ, בלווית 5 אנשים אחרים.
4. כשהוא היה בגי"פ, הוא הצליח לכופף את ראשו לברכו, והצליח להסיר מעט את בד הלבן שכיסה את העיניים. אז הוא ראה שהיה קרטונים בגי"פ שהיה בהם כל מיני דברים שנבזזו על ידי החיילים. לאחר מכן, החיילים חילקו ביניהם את מה שנבזז.
5. בגי"פ הם ישבו. על הרצפה היה מין כסה קטן, רגליהם היו עליו, כך שרגליהם כל הזמן היו מורמות למעלה. כלומר, רגליהם לא היו על הרצפה של הגי"פ, אלא על הכסא, שהיה גבוה.
6. לפעמים הם היו נותנים להם לצאת מהגי"פ. בחוץ היה גשם וקור, כך שהם השאירו אותם תחת הגשם, ולפעמים מושיבים אותם על הרצפה. כל הלבוש שלהם היה רטוב במים.
7. בשעה 7:30 בערך בלילה, הם הגיעו למחנה עופר.
8. כשהגיעו לשם, הם הסירו רק את הבד מהעיניים. מהבוקר וידיהם קשורות מאחורה. חזק. הידיים היו נפוחות.
9. הם נכנסו למחנה. העמידו אותם תחת הגשם. הם כפו על כל עצור להרכין את הראש שלו על הגב של העומד לפניו, ואז ציוו עליהם ללכת (כמו עדר).
10. הכניסו אותם לברקס גדול. מסביב היה גדר תיל. היה קור וגשם. הוא היה פתוח מכל הכיוונים, ובתקרה היו חורים, כך שגשם נכנס אליו.
11. היו בערך כ-150-170 איש מהברקס. העצורים דרשו שמיכות. אחרי משא ומתן הם הביאו שמיכות. הם הביאו לכל שני אנשים שמיכה אחת. למרות זאת, השמיכות לא הספיקו לכולם, והיו מי שלא קיבלו.

12. הם ישבו על הרצפה. הידיים היו עדיין קשורות מאחור. על הרצפה היה עפר ומים וחצץ. היה מלוכלך. לא היו מזרנים. הם ישנו – אם בכלל ישנו – על הרצפה. היו מי שהשתמשו בטכניקה הזאת: אחד היה יושן ברוחב, וארבעה אחרים היו ישנים באורך, כך שמשתמשים בגופו של הראשון ככרית. אחר כך היו מתחלפים.
13. הם התלוננו על קשירת הידיים. אז הם קשרו אותם מקדימה, כדי שיוכלו, למשל, ללכת לשירותים. אך הם קשרו אותם יותר חזק.
14. הם התלוננו על האוכל. היו אנשים שזה 3-4 ימים לא אכלו. אז הם הביאו: 50 עגבניות בערך + שניצל קפוא + מלפפונים שלא טובים למאכל. הם אכלו את השניצל כשהוא קפוא.
15. הם נשאר עד ליום שלאחרי. בשעה 6:30 בבוקר הם באו ודרשו 15 אנשים לחקירה. ב.מ. הכניס את עצמו בין האנשים. הוציאו אותם מחוץ לברקס, תחת הגשם. הם כיסו את העיניים.
16. כמו עדר, לקחו אותם לחקירה. חילקו אותם לשני חצאים. היו 5 אנשים בקבוצה של ב.מ.. נכנסו לחדר. היה קצין שבי"כ. הסירו את מכסה העיניים. הושיבו אותם על כסאות. קשרו את הידיים מאחור. ואז כיסו שוב את העיניים.
17. הם המתינו תקופת זמן ארוכה. בא חייל ולקח אותם אחד אחד. ב.מ. הוציאו אותו לחוץ. הסירו את האזיקים מהידיים, וציוו עליו להרים את הידיים למעלה. חייל חיפש בגופו חיפוש מדוקדק, ולאחר מכן באמצעות מכשיר.
18. קשרו את הידיים מקדימה. ואז הוא ועוד קבוצת אנשים הכניסו אותם לחדרי החקירה. הסירו את מכסה העיניים. היו 4 חדרי חקירה. בעל חדר 2 חוקרים + מחשב. לכל חדר נכנסו שני עצורים – חוקר לכל עצור.
19. לב.מ. לא היה ת.ז. כי הם לקחו לו אותה בעת מעצרו ולא החזירו לו אותה (הוא מספר שהיו עצורים שהחזירו להם אותה לאחר מעצרים). בחדר החקירה הוא נתן להם את השם מארבעה חלקים. אז הם ידעו באמצעות המחשב את מס' ת.ז. שלו. אחד החוקרים חקר אותו במשך 1-1:30 שעות. לאחר סיום החקירה, החוקר ציווה להשאירו בחוץ ולא להוציאו (הכוונה כנראה להשאירו בחדר ההמתנה – ט' א').
20. לאחר מכן, הם הביאו מין פיסת קרטון קטנה, שעליה רשום שמו ומס' ת.ז. (להלן: "הקרטון"). הוא הרים את הידיים שלו למעלה, שמו את הקרטון על החזה שלו, כשעיניו לא מכוסות, וצילמו אותו (בפעם הראשונה).
21. אחר כך כיסה את העיניים, והושיב אותו על כסא. הוא ישן מרוב עייפות. ואז חייל היה בא ומעיר אותו ושואל אותו למה הוא ישן.
22. ב.מ. הצליח להסיר מעט את מכסה העיניים (באמצעות האף). אז הוא ראה שהיו עצורים אחרים בחדר שגם להם לא נתנו לשיון. היה בחור אחד שהורו לו לעמוד, לפתוח את הרגליים

לימין ולשמא, הידיים קשורות מאחור והראש חייב להיות מורם למעלה. אם הוא מוריד אותו, בא חייל והרים לו אותו.

23. ב.מ. נשאר על הכיסא בכרך 2-3 שעות. בא חייל ואמר לחייל אחר שב.מ. מיועד לשחרור. הוא הוציא אותו עם קבוצת עצורים אחרים, כשהעיניים מכוסות והידיים קשורות.

24. הביאו אותם למסדרון גדול. הסירו לו את מכסה העיניים ואז ראה שהוא היה בחדר משטרה. היה שם שוטר ושוטרת. הם העתיקו את מה שכתוב על הקרטון על נייר.

25. אחר כך הוציאו אותם תחת הגשם והקור, הכניסו אותם לחדר, הסירו את האזיקים ומכסה העיניים, ולקחו ממנו טביעת אצבע (משני אצבעות) וטביעת כף.

26. אחר כך העבירו אותו לחדר אחר. היה שם בערך 30-40 איש. ואז הם העבירו אותו לחדר אחר. בפני אותו חדר היו שני חדרים קטנים, שהיה בהם עצורים שענייהם מכוסות, ידיהם קשורות מאחור, ויושבים על הרצפה. ליד שני החדרים מצד שמאל היה חדר שירותים שנוזל ממנו מהם עכורים ומלוכלכים. המים היתה נוזלת עד לשני החדרים שבהם ישבו העצורים.

27. הם המתינו. הביאו להם ת.ז. אמרו להם שהם משוחררים. ב.מ. אמר לחייל שהוא לא יכול ללכת הביתה כי אין לו ת.ז. אותו הדבר היה גם למספר עצורים אחרים שלא היה להם ת.ז. אחד החיילים אמר להם שהוא ילך לחדר המשטרה ויביא את הקרטון שלהם. ב.מ. ביקש שיתנו לו את ת.ז. שלו ולא את הקרטון. החייל אמר לו: האם אתה רוצה להישאר במחנה עד שיביאו לו את ת.ז. שלו? אז ב.מ. קיבל את "ההצעה" של הקרטון.

28. השעה היתה לפני הערב. הידיים היו קשורות והעיניים מכוסות. הסירו את האזיקים והעלו אותם לאוטובוס, לא פחות מ-60 אנשים. הורידו אותם בצומת ביתוניא. אמרו להם ללכת ביחד. העצורים אמרו להם איך יובטח להם שחיילים לא יורו עליהם כשיראו אותם. הם השיבו שיש תיאום.

29. הם הלכו ביחד. ב.מ. ועוד 3 אנשים אחרים הלכו מקדימה. כעבור זמן לא קצר ראו נגמ"ש ובו חיילים. החיילים יצאו ממנו ורצו לירות בהם. אחד הקצינים מנע זאת מהם. הקצין אמר לעצורים שישנו את כיוון ההליכה. הם עשו כך.

30. כששינו כיוון, גילו שבצדי הדרך, על הגבעות, היו צלפים והם כיוונו עליהם את הרובים.

31. הם הלכו עד שנכנסו לביתוניא. הגיעו לבית ספר אחד. היו חיילים מאחורי בית הספר (על גבעה) והם התחילו לירות עליהם.

32. לב.מ. יש בני משפחה בביתוניא והוא הלך אליהם. יתר העצורים (50-60) התקשרו לבית מלון בביתוניא על מנת שיפתח את דלתותיו ויכניס אותם. הם נכנסו אליו עד שהעוצר הופסק. ב.מ. לא יודע מה עלה בגורלם.

33. כאמור, הם ישנו – אם בכלל – על הרצפה, שהיתה מורכבת מעפר+מים+חצץ. לא נתנו להם מזרנים – רק שמיכות.
34. יש מהם שהצליחו לקחת את הקרטונים שבהם הובאו השמיכות והאוכל כדי לישון עליהם.
35. הצפיפות היתה גבוהה מאוד. אין מרווח בין העצורים. אפילו כל עצור השתמש בגופו של עצור אחר כדי לחמם את עצמו.
36. לשירותים היו נותנים להם ללכת לפי המזג של החיילים: רוצה – מרשה; לא רוצה – לא מרשה.
37. לא נתנו להם בכלל מים לשתייה, אלא בסוף (לפני השחרור).
38. אוכל – רק פעם אחת.
39. המצב של העצורים היה רע מאוד.
40. אפילו לא היו נותנים להם לעמוד תחת הברקס – כל הזמן בישיבה, ואם מישהו ניסה לעמוד, היו מושיבים אותו.
41. עינויים לא היו – אבל לפעמים היו הפחדה + מכות על הפנים.
42. טיפול רפואי לא היה.
43. תפילות לא היו.
44. לפי המזג של החיילים – היו נותנים מכות על הפנים והצוואר. היו גם השפלות בפה.
45. ב.מ. מספר, שהיה אדם כבן 50 שנים שהיו לו קשיי נשימה. הם דחסו אותו בחדר אחד קטן (2 מטרים אורך ו-1:30 מטר רוחב) עם עצורים אחרים. העצורים דרשו מהחיילים שלפחות יקשרו את הידיים מקדימה כדי שישתמש בתרופה שלו. הדבר הגיע עד לכדי תקרית אלימה בין החיילים לבין העצורים. אז בא קפטן "שאהר". העצורים הבהירו לו במה מדובר, והוא הורה לקשור אותו מקדימה ולהעביר אותו לחדר אחר (שממנו ב.מ. השתחרר). קפטן שאהר הלך. חייל אחר בא ואמר שהאיש יועבר לחדר שחר. חייל אחר התערב, ואז לא העבירו אותו אלא רק כיסה את העיניים שלו וקשר יותר חזק את האזיקים.

העדות נגבתה בטלפון על ידי

עו"ד טארק נ. איבראהים